

N:o 40.

Af herrar **O. W. Redelius** och **J. Petersson** i Boestad, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till förändrad lagstiftning i fråga om borgen.

Ingen lärer vara okunnig om de förderfliga följderna af nu rådande borgenssystem. Alla veta vi, huru personer, i följd af ingången borgen för annans gäld, nödgats offra all sin egendom eller tillgångar, hvaraf deras och deras familjers ekonomiska välfärd och framtida bergning bero; och huru personer genom den lätthet, hvarmed lån kunna göras, om man blott lyckas erhålla några hederliga och medgörliga vänners och grannars namnteckning å ett papper, förledas att kasta sig in i ovissa och tvifvelaktiga spekulationer eller att föra ett öfverdådigt lefnadssätt på andras penningar, samt huru långifvaren ändå alltid är oviss om att till fullo återfå de medel, han försträckt.

Under sådana förhållanden kan skäligen sättas i fråga, om ej sjelfva lagstiftningen angående borgen är ohelsosam och följaktligen borde förändras till ett bättre. Såsom exempel tillåta vi oss i förbigående antyda, att, om 9 § 10 kap. handelsbalken helt och hållet upphäfdes och en ny § i dess ställe antoges af följande lydelse: *Går någon i borgen för annans gäld till sammanlagdt högre belopp, än löftesmans tillgångar medgifva, vare han förfallen till ansvar såsom oredlig borgenär*, och om 11 § samma kapitel finge följande förändrade lydelse: *Hafva två eller flere i borgen gått, svare hvar för sin del*, vore derigenom mycket vunnet till inskränkning af borgensrättigheten och borgensskyldigheten med dess olyckliga följder.

Men ej nog härmed. Såsom önskemål föresväfvar oss upphörande af all borgen för annans gäld; hvadan alla bestämmelser derom borde utgå ur vår lagstiftning. Lånesäkerheten borde i stället grundas på pant och hypotek eller hvars och ens egen kredit.

Men då emot hvarje som helst förslag i sådan rigtning utan tvifvel möta betydande svårigheter, och då det dessutom är vida lättare att känna ett ondt än råda bot därför, skola vi ej tillåta oss framkomma med några bestämda lagförslag i ämnet, men åtnöja oss med att väcka uppmärksamheten härpå och gifva anledning till diskussion härom till frågans framtida lösning. Men så mycket torde dock redan nu få anses tillåtligt att anhålla om utredning af denna viktiga fråga. Vördsammast hemställa vi alltså, att Riksdagen, derest syftet af denna motion gillas, ville besluta en skrifvelse till Kongl. Maj:t af innehåll,

att Kongl. Maj:t täcktes låta omarbete alla lagstaddanden om borgen och efter frågans utredning framlägga förslag till ny lagstiftning i ämnet.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 26 januari 1887.

Johan Petersson

i Boestad.

O. W. Redelius.

N:o 41.

Af herr **G. W. Svensson** i Rydaholm, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om förändradt sätt för utbetalning af pensioner från folkskolelärares pensionsinrättning m. m.

Det torde icke vara för mycket begärtdt, att pensionärer i såväl folkskolelärares pensionsinrättning som folkskolelärares enke- och pupillkassa få oafkortadt åtnjuta den dem tillerkända pensionen. Det är emellertid faktum att så icke är förhållandet. Kommissionär måste anlitas, arfvode och porto bekostas. Jag har mig bekant, att en pensionerad skollärare i och för pensionens utbekommande nödgas utbetala 5 à 6 kronor årligen, derest pensionären icke är boende i utbetalningsortens omedelbara närhet. Samma är förhållandet med pensionärer i enke- och pupillkassan. Ehuru